

KHUTBA

Fredag 28.10.11

Norsk

Historien om profeten Noa

All takk til Allah, Den mest gavmilde. Jeg bevitner at ingenting er verdt tilbedelse unntatt Ham, uten partnere. Måtte Allah sende fred og velsignelser over Hans siste sendebud.

Allahs tjenere! I dag skal vi snakke om profeten Noa, fred være med ham. I mange generasjoner hadde Noas folk tilbedt statuer som de kalte guder. De trodde at disse gudene ville bringe dem godt, beskytte dem fra ondskap og gi dem det de trengte. De ga avgudene navn som; Wadd, Suwa', Yaghuth, Ya'auq og Nasr. De trodde disse gudene var besatte. Allah, Den allmektige, åpenbarte: ... **de (avgudsdyrkerne) sier: 'Oppgi ikke deres guder! Forlat ikke Wadd og Suwa, og ikke Yaroth, Yahok eller Nasr.'**... (71:23)

Disse navnene var egentlig fra gode mennesker som hadde levd blant dem. Etter at de døde, ble det laget statuer av dem for å holde minnet om dem levende. Etter en stund begynte derimot folk å tilbede disse statuene. Senere generasjoner visste ikke en gang hvorfor de hadde blitt laget; de visste bare at foreldrene deres hadde bedt til dem. Det er slik avgudsdyrkingen ble utviklet. Siden de ikke hadde noen forståelse for Allah, Den allmektige, som ville straffe dem for sine onde handlinger, ble de ubarmhjertige og umoralske.

Allah sendte av barmhjertighet Sitt sendebud Noa for å veilede folket sitt. Noa var en utmerket taler og en svært tålmodig mann. Han gjorde folket sitt oppmerksomme på livets mysterier og universets underer. Etter at Noa hadde advart folket, ble de delt inn i to grupper. Ordene hans rørte de svake, fattige og ulykkelige, og han gjorde sårene bedre med dets barmhjertighet. De rike, sterke, mektige og herskerne tvilte på advarselen. De mente det var bedre at det forble som det var. Derfor startet de ordkrigen mot Noa. Først anklaget de Noa for bare å være et menneske som dem. Allah sier: **Rådet i hans folk, som var vantro, sa: «Vi ser ikke annet enn at du er et vanlig menneske som oss...** (11:27)

Han hadde derimot ikke sagt noe annet enn det. Han forsvarte seg og sa at han sannelig bare var et menneske; Allah hadde sendt et menneskelig sendebud, fordi jorden var bebodd av mennesker. Om den hadde vært bebodd av engler, ville Allah sendt engle-sendebud. Ordstriden mellom polyteistene og Noa fortsatte. Herskerne trodde først at Noas kall snart ville avta av seg selv. Da de oppdaget at kallet hans tiltrakk de fattige, de hjelpeløse og vanlige arbeidere, startet de verbale angrep og hånet ham: «Det er bare de fattige, godtroende og verdiløse som følger deg.» Allah, Den allmektige sier: **Vi sendte Noa til sitt folk: «Jeg er en klar advarer for dere, så dere ikke skal tilbe noen annen enn Allah! Jeg frykter en smertelig dags straff for dere!» Rådet i hans folk, som var vantro, sa: «Vi ser ikke annet enn at du er et vanlig menneske som oss. Vi ser ikke annet enn at bare folk fra vårt laveste sjikt følger deg, uten ettertanke. Vi kan ikke se at dere har noe fortrinn fremfor oss. Nei, vi anser dere for å fare med løgn!»** (11:25-27)

Konflikten mellom Noa og folkets overhoder økte. De vantro prøvde å forhandle med ham: «Noa, hør her, om du vil at vi skal tro på deg, send vekk de troende. De er godtroende og fattige, mens vi er eliten og rike; ingen tro kan inkludere oss begge.» Noa lyttet til samfunnets hedninger og innså at de var gjenstridige. Han svarte dem mildt og forklart folket sitt at han kunne ikke sende vekk de troende, for de var Allahs gjester, ikke hans. Noa bønnfalte dem: **Mitt folk, jeg ber ikke om penger for dette. Min lønn er Allahs sak. Men jeg viser ikke bort dem som tror! De vil møte sin Herre!**

Jeg anser dere sannelig for uvitende folk. Mitt folk, hvem kan vel hjelpe meg overfor Allah, om jeg viste dem bort? Vil dere da ikke tenke etter? Jeg sier ikke til dere at jeg disponerer Allahs skatter, eller at jeg kjenner det skjulte. Og jeg sier ikke at jeg er en engel. Heller ikke sier jeg til dem som dere ser ned på, at Allah vil aldri gi dem noe godt! Allah kjenner best det som bor i deres hjerter. Om jeg sa noe slikt, ville jeg handle urett!» (11:29-31) Noa motbeviste argumentet til de vantro, med profetens edle kunnskap. Det er intellektets logikk som fjerner personlig stolthet og interesse.

Noa fortsatte å kalle folket sitt til å tro på Allah i 950 år. Allah, Den allmektige sa: ***Vi sendte Noa til hans folk, og han var blant dem 950 år (og inviterte dem til Allahs enhet (monoteisme) og å forkaste falske guder og andre guddommer).*** (29:14)

Noa så at antall troende ikke økte, mens det gjorde det for de vantro. Han ble trist på vegne av folket sitt, men ble aldri fortvilet. En dag åpenbarte Allah til Noa at ingen andre ville tro. Allah inspirerte han til å ikke sørge over dem, og Noa ba om at de vantro ble ødelagt. Han sa: ***Om Du lar dem tilbake, så vil de føre dine tjenere vill, og de vil ikke fostre annet enn syndefulle vantro.*** (71:27)

Allah godtok Noas bønn. Saken var avgjort og Han ga Sin dom over de vantro, ved å danne en oversvømmelse. Allah, Den opphøyde beordret Sin tilbeder Noa om å bygge en ark med Hans kunnskap, instruksjoner og med hjelp fra englene. Allah, Den allmektige sa: ... ***Lag Arken for Våre øyne, og etter Vår inspirasjon, og snakk ikke til Meg om dem som gjør urett. De skal druknes!*** (11:37)

Profeten Noa valgte en plass utenfor byen, langt fra havet. Han samlet tre og utstyr og bygde dag og natt på arken. Folkets hån fortsatte: «Noa! Liker du tømring bedre enn profetvirke? Hvorfor bygger du en ark så langt fra havet? Skal du dra den ned til vannet, eller skal vinden bære den for deg?» Noa svarte: «Dere vil få vite hvem som blir gjort til skamme og vil lide.» Allah, Den allmektige sa: ***Og han laget Arken. Hver gang folkets ledere gikk forbi, hånet de ham, og han svarte: «Om dere håner oss nå, så vil vi håne dere på samme måte, og dere vil få vite hvem som rammes av en straff som gjør ham til skamme, og hvem som hjemsøkes av en varig straff.»*** (11:38-39)

Skipet var ferdig bygd og Noa ventet på Allahs påbud. Allah åpenbarte at når vannet mirakuløst fosset på huset til Noa, var det et tegn på at oversvømmelsen hadde startet, og at Noa måtte handle. Allah, Den allmektige sier: ***Når så vår beslutning ble iverksatt og vannet fløt over, sa Vi: «Ta om bord et par av alt, og din familie, unntatt den mot hvem ordet er utgått, og dem som tror.» Men det var få som trodde sammen med ham.*** (11:40)

Noa sa: «Stig om bord! I Allahs navn er ferd og landkjenning! Herren er tilgivende, nåderik.» Og den drev rundt med dem i fjellhøye bølger, og Noa ropte til sin sønn som stod avsides: «Min sønn, kom om bord til oss! Bli ikke hos de vantro!» Men han svarte: «Jeg tar tilflukt til et fjell som kan beskytte meg mot vannet.» Da sa Noa: «Det er i dag intet som kan beskytte mot Allahs bestemmelse, unntatt for dem Han viser nåde.» Så skilte en bølge mellom de to, og han ble blant dem som druknet. (11:41-43)

Det lød: «Jord, oppsluk ditt vann! Himmel, hold inne!» Og vannet sank. Beslutningen var fullført, og Arken kom til ro på fjellet alDsjudi. Og det lød: «Bort med de urettferdige!» Noa påkalte Herren, og sa: «Herre, min sønn er jo av min familie, og Ditt løfte er sannhet? Du er den viseste dommer.» Han sa: «Noa, han hører ikke til dine. Han står for en urett handling. Snakk ikke til meg om noe du ikke har greie på. Jeg formaner deg, at du ikke må bli en dåre.» Så sa Noa: «Herre, bevar meg fra å snakke til Deg om noe jeg ikke har greie på! Om Du ikke tilgir meg og viser meg nåde, er jeg blant taperne.» Det lød: «Noa, gå fra borde med Vår fred og

velsignelse over deg, og over de folk som hvis opphav er med deg. Det vil være folk som Vi lar utfolde seg, men så vil en smertelig straff fra Oss gripe dem.» (11:44-48)

Abdullah ibn Amr ibn Al-As berettet at profeten Mohammed (saws) sa: «**Da døden nærmet seg for Allahs sendebud Noa, advarte han sønnene sine: Jeg vil sannelig gi dere råd som rekker langt, befale dere til å gjøre to ting, og advare dere mot å gjøre to ting. Dere må tro på at det ikke er noen gud unntatt Allah og om de syv himlene og jordens syv lag ble lagt på en vektskål og ordene *det er ingen gud unntatt Allah* ble lagt på den andre vektskålen, ville det siste veie mer enn den første. Jeg advarer dere mot å assosiere partnere ved Allah og mot stolthet.**» (Sahih Al-Bukhari)